

In the Name of God

CASE NO. A15 (I:G)

FULL TRIBUNAL

AWARD NO. ITL63-A15 (I:G)-FT

THE ISLAMIC REPUBLIC OF IRAN,

Claimant,

and

THE UNITED STATES OF AMERICA,

Respondent.

IRAN UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL	دادگاه داری دعاوی ایران - ایالات متحده
ثبت شد - FILED	
Date	10 SEP 1986 ۱۳۶۵/۶/۱۹
No.	A15

SEPARATE OPINION OF JUDGE PARVIZ ANSARI
IN DISCUSSION OF POINTS OF CONCURRENCE
WITH THE INTERLOCUTORY AWARD

In writing this Separate Opinion, it is not my purpose to reiterate those matters set forth in the Interlocutory Award, because the said Award has by and large interpreted the Algiers Declarations and Undertakings thoroughly and carefully, and set forth their spirit and intent correctly. My intention in filing the present Opinion is to discuss certain points or premises which have been accepted in the Award.

1. GENERAL PRINCIPLE A IS PER SE BINDING

The broad and substantive obligation of the United States set forth in General Principle A of the Algiers Declaration is per se binding, whether or not provisions and conditions have been laid down for implementing it. To make such a clear obligation conditional and dependent upon enforcement means or mechanisms, and consequently to regard such an obligation as inoperative if such means or mechanisms are not provided for, would be contrary to the Parties' mutual intent in entering into the Accords, and in violation of the interdependence of, and balance between, the Parties' commitments [as agreed to] when the Accords were entered into.

The preamble to the Algiers Declaration refers to these "interdependent commitments", and General Principle A proceeds immediately thereupon to set forth and delimit the first commitments by the United States, namely to "restore the financial position of Iran, in so far as possible, to that which existed prior to November 14, 1979," and to ensure the "mobility and free transfer of all Iranian assets within its jurisdiction." As they are drawn up in setting forth the United States' express obligation, these provisions can never be interpreted as mere introductory remarks devoid of any binding legal weight, or as merely general guiding statements.

In the Interlocutory Award, the majority properly invokes the expression ut res magis valeat quam pereat (the principle of effectiveness), which constitutes one of the major principles for the interpretation of treaties. And in relying upon Article 31, paragraph 1 of the Vienna Convention on the Law of Treaties, it derives the most sound and valid implications from General Principle A, because a failure to apply such a principle would nullify the obligations of the United States and render them inoperative.

II. THE UNITED STATES VIOLATION FROM GENERAL PRINCIPLE A HAS BEEN ESTABLISHED.

In order to clarify this point, it is first necessary to re-examine the Claimant's Statement of Claim, which was filed with the Tribunal on 25 October 1982 under the title, "Statement of Claims of the Islamic Republic of Iran Based upon Violations by the United States of the Algiers Declarations,"¹ as well as its relief sought in the present case, which forms Part I:G of the said Statement of Claim.

The Claimant discusses "the General Nature of [its] Claim" as follows:

"1... The U.S. Government has also failed and refused to transfer the balance of the fund which is the property of the Government of Iran, as well as to pay interest on the entire fund. The U.S. Government's failure and refusal to act constitutes a willful and deliberate breach of General Principle A of the General Declaration. As a result of the U.S. Government's breach of its obligations, the Government of Iran has suffered damages at least in the amount of the balance of the fund, plus interest on the entire fund while in the possession of, or under the control of, the U.S. Government, and other damages caused by the U.S. Government's actions." (page 42 of the Statement of Claim in Case No. A/15; emphasis added.)

Next, the Claimant states in the section entitled "Statement of Facts Supporting the Claim," that :

"... 4. The Government of Iran's funds were transferred, but the U.S. Government willfully and deliberately has failed to account to the Government of Iran for all actions taken with respect to the fund, including payments made

¹ The English version of the Statement of Claims was filed with the Tribunal on 25 October 1982 (3-8-1361), and the Farsi version thereof on 30 March 1983 (10-1-1362).

from the fund and interest accruing on the fund, and to transfer the balance of the fund, which the Government of Iran believes to be in excess of \$300 million, and to pay interest on the entire fund.

5. The U.S. Government's failure and refusal to act constitutes a willful and deliberate breach of General Principle A of the General Declaration". (page 43 of the Statement of Claim in Case No. A/15; emphasis added.)

The Claimant sets forth two "Points at Issue". The second point at issue is as follows:

"... 9. Whether the U.S. Government's failure to transfer the balance of the fund and interest on the entire fund violates General Principle A of the General Declaration". (page 44 of the Statement of Claim in Case No. A/15; emphasis added.)

Finally, the Claimant sets forth its "Relief Sought" in detail, as follows :

"(iv.) Relief Sought

10. Claimant the Government of Iran seeks the following relief with respect to this claim:

A. A declaration that the U.S. Government is in breach of General Principle A of the General Declaration by failing to account for the U.S. Government's actions with respect to the balance of the interest on Dollar Account No. 1;

B. A declaration that the U.S. Government is in breach of General Principle A of the General Declaration by failing to transfer the balance of Dollar Account No.1 to the Government of Iran and interest on the entire fund;

...

D. An order directing the U.S. Government to bring about the transfer to the Central Bank of the balance of the fund, with interest on the entire fund;

E. Alternatively, an award of damages in the amount of the balance of the fund and interest on the entire fund..." (page 45

of the Statement of Claim in Case No. A/15; emphasis added.)

As is clear from the foregoing, the Claimant seeks relief on the basis of two main grounds :

- A. Issuance of a "jugement déclaratif" (declaratory judgment) finding the Respondent to be in breach of General Principle A of the Algiers Declaration;
- B. Issuance of a "jugement constitutif" (judgment on the merits) requiring the Respondent to transfer the balance remaining in Dollar Account No.1, together with interest accruing thereon.

It must now be examined, just how the Tribunal has dealt with these two demands in its Interlocutory Award.

1. In connection with the first remedy sought, the majority does not deny or reject the position that the Respondent is in breach of General Principle A. Rather, it confirms that the Respondent is in breach thereof, based on its interpretation of the said Principle and in view of its conclusions therefrom, because :

(a) In accordance with rules of judicial procedure, every decision taken by the court deals with and relates to that remedy sought in the claim brought before it. Except where the court explicitly dismisses the relief sought, the court's decision conforms to that relief sought, on which it makes its award. Even if such a decision-- particularly in the case of declaratory judgments-- is not explicitly couched in the terms of the relief sought by the Claimant, it will nonetheless be so implied from the manner in which the award is drafted and from the reasons set forth therein. It is necessary to explain that in the present Interlocutory Award, such

matters as the obligations of the United States under General Principle A, its failure to comply with those obligations, its failure to transfer the balance remaining in Dollar Account No.1, which constituted-- and constitutes-- a part of Iran's assets, the Respondent's remissness in settling a number of details of the remaining disputes in connection with the said Account between May 1982 and the present, and the fact that the said Account cannot be allocated to other expenses, are repeatedly pointed out. These matters, and other ramifications thereof, fully demonstrate the Respondent's failure to carry out its obligation pursuant to General Principle A, and consequently its breach of the said Principle. (See: paragraphs 14, 16, 42, 51, 52, 53, 55, 63, 64, 65, and 66 of the Interlocutory Award.)

(b) The "Statement of Claims ... Based upon Violations ... of the Algiers Declarations" is not subject to the deadline for filing of statements of claim (19 January 1982), since it was submitted to the Tribunal in reliance on Paragraph 17 of the Algiers Declaration; and it is thus covered by the exclusion clause as set forth in Article III, paragraph 4 of the Claims Settlement Declaration. Therefore, it is clear that the petition that the Respondent be required to transfer the balance remaining in the said Account, as brought by means of the claim based upon violations [of the Algiers Declaration], is based upon interpretation of General Principle A.

2. On the second point, the majority expressly requires the Respondent to transfer the remaining balance in Dollar Account No.1 to Iran. Although the Tribunal invites the Parties to engage in good faith negotiations for the purpose of determining what claims still remain outstanding with respect to the said Account, and consequently to determine the level of the available funds remaining in the Account, the Award has established the

obligation of the Respondent to return the balance in the said Account to Iran.

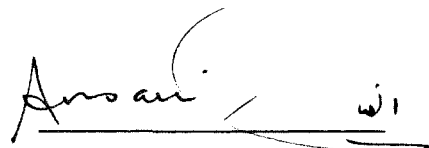
In my opinion-- in view of the evidence and information at the disposal of the Tribunal in connection with the amount of the claims which are still pending against the said Account-- it would have been more appropriate for the Tribunal to stipulate that the negotiations between the Parties shall concern only that portion of the Account's funds; and for it to order the immediate transfer to Iran of the remainder thereof, which constitutes the greater part of the balance in the Account. Such a step would also have been more in harmony with all of the conclusions and reasons implicit within the Interlocutory Award, because there will be no legal basis whatsoever for the Respondent's continuing to retain possession of funds which neither belong to it, nor to whose retention it has any legal or contractual title or standing.

III. CONCLUSION

From the foregoing, it is manifest that the Tribunal has agreed to and awarded the relief sought by the Claimant in its claim, in light of the premises and reasons set forth in the Interlocutory Award. For this reason, I concur in the present Interlocutory Award.

The Hague,

Dated 19 Shahrivarmah 1365/ 10 September 1986

Parviz Ansari

IRAN-UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL

Separate Opinion of Parviz
Ansari to the Interlocutory
Award No. 63-A15 (I-G)-FT

بنام خدا

پرونده شماره الف ۱۵ (بخش اول : ز)

دیوان عمومی

قرار اعدادی شماره ۶۳-الف ۱۵ (بخش اول : ز) - دیوان عمومی

IRAN UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL	دادگاه داری دعاوی ایران - ایالات متحده
ثبت شد - FILED	
Date	8 SEP 1986 ۱۳۶۵ / ۶ / ۱۷
No.	A15

جمهوری اسلامی ایران ،

خواهان ،

- و -

ایالات متحده آمریکا ،

خوانده .

نظریه جداگانه قاضی پرویز انصاری در بیان

مواضع موافق با قرار اعدادی

هدف از نگارش این نظریه جداگانه تکرار مطالب مندرج در قرار اعدادی نیست .
زیرا قرار مزبور در قسمت اعظم خود ، با دقت و تفصیل ، به تفسیر بیانیة الجزایر
وسند تعهدات پرداخته و روح و اهداف آن اسناد را بدرستی تبیین کرده است .
قصد این جانب از ثبت این نظر بیان و تشریح برخی مطالب یا مبانی است که در
قرار مزبور پذیرفته شده است .

I - اصل کلی "الف" فی نفسه تعهدآور است .

تعهد وسیع و یکپارچه ایالات متحده آن گونه که در اصل کلی "الف" بیانیة الجزایر

مندرج است، فی نفسه الزام‌آور است؛ اعم‌آنکه مقررات و شرایط اجرائی برای آن در نظر گرفته شده باشد یا نه. منوط و معلق کردن چنین تعهد آشکاری به روشها و یا مکاتسم‌های اجرائی و نتیجه "در صورت فقدان چنین روشها یا مکاتسمی، عقیم پنداشتن چنین تعهدی، معارض با قصد مشترک طرفین در انقضاء قراردادها و مخالفت با همبستگی تعهدات طرفین و موازنه میان این تعهدات هنگام انقضاء قراردادها است.

مقدمه بیانییه الجزایر به این "تعهدات متقابل" اشاره می‌کند و اصل کلی "اللف" بلافاصله پس از آن اولین تعهدات ایالات متحده آمریکا را داثر به عاده وضع مالی ایران، تا حد امکان، به قبل از ۱۴ نوامبر ۱۹۷۹ و تحرک و انتقال آزاد کلییه دارائیهای ایران را در قلمرو قضائی آمریکا تعیین و مقرری دارد. چنین نحوه‌اشاء موادی و بیانی تعهد صریح ایالات متحده در آن هرگز نمی‌تواند به عنوان مقدمه‌ای بدون با حقوقی تعهدآور و یا بعنوان خطوط کلی را همنمائی کننده مورد تفسیر سر فرا گیرد.

اکثریت در قرار اعدادی، بدرستی عبارت اصطلاحی "عمال الکلام اولی من امله" (*ut res magis valeat quam pereat*) را که از اصول عمده در تفسیر معاهدات است مورد نظر قرار می‌دهد و با استناد به بند ۱ ماده ۳۱ کنوانسیون وین راجع به حقوق معاهدات، صحیح‌ترین و سلیم‌ترین مفاد را از اصل کلی "الف" استخراج می‌کند زیرا عدم اعمال چنین اصلی، از اثر انداختن و عقیم کردن تعهدات ایالات متحده آمریکا است.

II - تخلف ایالات متحده از اجرای اصل کلی "الف" بیانییه الجزایر ثابت است.

برای توضیح این قضیه ابتداء لازم است دادخواست خواهان که تحت عنوان "دادخواست جمهوری اسلامی ایران مبتنی بر تحلفات ایالات متحده از بیانییه الجزایر" در تاریخ ۲۵ اکتبر ۱۹۸۲ در دیوان داورى ثبت گردیده است (۱۱) و خواسته دعوی او دربرونده

(۱) نسخه انگلیسی دادخواست در تاریخ ۲۵ اکتبر ۱۹۸۲ (۱۳۶۱/۸/۲) و نسخه فارسی دادخواست در تاریخ ۲۵ مارس ۱۹۸۲ (۱۳۶۲/۱/۱۵) در دیوان داورى به ثبت رسیده است.

حاضر که قسمت اول : ز (I-G) دادخواست مزبور را تشکیل می دهد مجدداً " مورد مطالعه قرار گیرد .

خواهان ، " ماهیت کلی دعوی " خود را به این شرح توضیح می دهد :

" ۱-... دولت آمریکا همچنین از انتقال باقیمانده وجهی که متعلق به دولت ایران است و بهره متعلقه خودداری نموده است .

امتناع دولت آمریکا از اقدام در این موارد ، نقض ارادی و عمدی از اصل الف بیانیه کلی میباشد . در نتیجه نقض تعهدات از طرف دولت آمریکا ، دولت ایران متحمل خساراتی حداقل معسادل باقیمانده وجه با تضمین بهره متعلقه به تمام وجه مزبور در مدتی که در اختیار رویا تحت کنترل دولت آمریکا قرار داشت میباشد و سایر خسارات ناشیه از اقدامات دولت آمریکا گردیده است . " (دادخواست الف ۱۵ - ص ۶۲) (تا کیداضافه شده است)

سپس خواهان در قسمت " واقعیات موید ادعا " چنین توضیح می دهد که :

... "

" ۲ - وجه دولت ایران انتقال داده شد اما دولت آمریکا عمداً و بطور ارادی از ارائه صورتحساب اقداماتی که در مورد وجه مزبور بعمل آمده از جمله پرداخت های انجام شده از محل وجه مزبور و بهره متعلقه بآن و نیز از انتقال باقیمانده وجهی که با اعتقاد دولت ایران متجاوز بر ۴۰۰ میلیون دلار است و پرداخت بهره بکل وجه مزبور خودداری نموده است .

" ۴ - امتناع دولت آمریکا از اقدام در این مورد ، نقض اصل کلی الف بیانیه کلی محسوب میگردد . " (دادخواست الف ۱۵ - ص ۶۳) (تا کیداضافه شده است)

خواهان دوباره " مورد اختلاف " مطرح می سازد :

... "

" ۲ - آیا قصور دولت آمریکا در انتقال مانده وجه و بهره متعلقه به کل آن تا نقض اصل کلی الف بیانیه کلی هست یا خیر ؟ " (دادخواست الف ۱۵ - ص ۶۴) (تا کیداضافه شده است)

نهایتاً خواهان ، " خواسته ادعای " خود را بشرح زیر و بطور تفصیلی بیان می کند :

... "

خواسته ادعا (۴)

۱ - خواهان دولت ایران ، خواستار خواسته های زیرین در ارتباط با این ادعا میباشد .

الف - اعلامیه ای مبنی بر اینکه دولت آمریکا با قصور

در توجیه اعمال خود در مورد اقداماتی که در ارتباط با مانده حساب داری شما راه و بهره متعلقه بآن انجام داده است اصل کلی الف بیانیه کلی را نقض کرده است .

ب- اعلامیه‌ای مبنی بر اینکه دولت آمریکا با قصور در انتقال مانده حساب دلاری شماره ۱ و بهره متعلقه به کل وجه به دولت ایران اصل کلی الف بیانه کلی را نقض کرده است .

.....

د- صدور حکم مبنی بر الزام دولت آمریکا جهت انتقال مانده حساب و بهره متعلقه به کل وجه به بانک مرکزی .

ه- در غیر این صورت [دیگر] صدور رای جهت پرداخت خسارات معادل مانده وجه و بهره سره متعلقه به کل وجه مذکور . (دادخواست الف ۵-۱- ص ۶۴ و ۶۵) (تأکید اضافه شده است)

آنگونه که از مطالب بالا آشکار می شود خواسته خواهان از دادگاه بر دو پایه اساسی استوار است :

اول - صدور حکم اعلامی دائریه تخلف خواننده از اجرای اصل کلی "الف" بیانه الجزایر ،

دوم - صدور حکم تأسیسی دائریه الزام خواننده به انتقال مانده حساب دلاری شماره یک با بهره متعلقه به آن .

اکنون باید بررسی نمود که نحوه برخورد دادگاه در قرائن اعدادی با دو خواسته مذکور چگونه است .

۱- در خصوص مورد اول ، اکثریت ، اعلام تخلف خواننده را از اصل کلی "الف" مورد نفی و رد قرائنی دهد بلکه با تفسیری که از اصل مزبور و نتایج آن بدست می دهد ، تخلف خواننده را ثابت می داند . زیرا :

اولاً: طبق اصول قضائی ، هر تصمیمی که از جانب دادگاه اتخاذ می گردد ناشی و منعطف به خواسته دعوائی است که نزاد و مطرح شده است ، تصمیم دادگاه جز در مسواری که خواسته‌ای را مریحاً " مردود اعلام می کند ، منطبق با خواسته‌ای است که مورد حکم قرار می دهد . و لو چنین تصمیمی - بویژه در موارد احکام اعلامی - بطور صریح در قالب خواسته خواهان مطرح نگردد ولی از نحوه انشاء رأی و مبانی منسب در آن چنین حکمی مستفاد خواهد شد . توضیح این مطلب ضروری است که در قرائن اعلامی حاضر بکرات از تعهد ایالات متحده در اصل کلی "الف" ، عدم ایفاء آن تعهدات ، عدم انتقال مانده حساب دلاری شماره یک که جزء دارائیهای ایران بوده و هست ،

مسکوت گذاردن حل و فصل چند قلم جزئی از اختلافات باقی مانده نسبت به حساب مزبور از جانب خواننده از تاریخ ماه مه ۱۹۸۲ تاکنون و غیر قابل تخصیص بسودن حساب مذکور برای مصارف دیگر بحث شده است. این موارد و قرائن دیگر موجود در اطراف آن تما "نمایا نگر عدم ایفای تعهد از طرف خواننده طبق اصل کلی "الف" و نتیجه" تخلف وی از اصل مزبور است. (رجوع کنید: بندهای شماره ۱۴، ۴۲، ۵۱، ۵۲، ۵۳، ۵۵، ۶۳، ۶۵، ۶۶ و ۶۶ فرا را عدا دی)

ثانیا " : دادخواست تخلفات بلحاظ آنکه باستناد بند ۱۷ بپایانیه الجزاییر تقدیم دادگاه گردیده است، تابع تاریخ پابانی موعده ثبت دادخواستهای مطروحه (۱۹ ژانویه ۱۹۸۲) نبوده و مشمول استثناء بند ۴ ماده ۲ بپایانیه حل و فصل ادعاها می باشد. بنا براین واضح است که درخواست الرام خواننده به انتقال مانده حساب مزبور از طریق مجرای دعوی تخلفات مبتنی بر تفسیر اصل کلی "الف" صورت گرفته است.

۲- در خصوص مورد دوم، اکثریت، بطور صریح خواننده را ملزم به انتقال مانده حساب دلاری شماره یک به ایران می داند. اگرچه دادگاه طرفین را به مذاکره با حسن نیت جهت تعیین ادعاهائی که هنوز علیه حساب مذکور مطرح است و نتیجه "تعیین میزان وجوه آزاد موجود در حساب، دعوت می نماید، اما نفس محکومیت خواننده به رد مانده حساب مذکور به ایران ایجاد و تأسیس شده است.

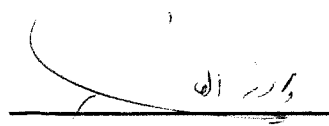
از نظر من بهتر آن می بود که دادگاه با توجه به مدارک و اطلاعاتی که در خصوص مقدار ادعاهائی که هنوز علیه حساب مذکور مطرح است در اختیار داشت مذاکره طرفین را فقط نسبت به آن جزء مقرر می کرد و نسبت به ما بقی که قسمت اعطای مانده حساب را تشکیل می دهد دستور به انتقال فوری آن وجوه به ایران می داد. این نحوه عمل با کل استنتاج و دلائل نهفته در قرار اعدادی نیز سازگارتر می بود. زیرا ادا مه تعریف خواننده در وجهی که نه متعلق به او است و نه عنوان یا سمت قانونی و قرار دادی در نگهداری آن دارد فاقد هرگونه محمول حقوقی خواهد بود.

III- نتیجه

از آنچه گفته شد، آشکار است که دیوان دآوری خواسته های دعوی خواهان را با توجه به مبانی و دلائل مندرج در قرار اعدادی مورد پذیرش و حکم قرار داده است، از این رو با قرار اعدادی مزبور موافقم.

لا اله،

۱۴ شهریور ماه ۱۳۶۵، ۵ سپتامبر ۱۹۸۶

پرویز انصاری